

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 345/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 9883/2014, sp. zn. Rvp 9884/2014, sp. zn. Rvp 9885/2014, sp. zn. Rvp 9886/2014, sp. zn. Rvp 9887/2014, sp. zn. Rvp 9888/2014, sp. zn. Rvp 9889/2014, sp. zn. Rvp 9890/2014, sp. zn. Rvp 9891/2014, sp. zn. Rvp 9892/2014, sp. zn. Rvp 9893/2014, sp. zn. Rvp 9894/2014, sp. zn. Rvp 9895/2014, sp. zn. Rvp 9896/2014, sp. zn. Rvp 9897/2014, sp. zn. Rvp 9898/2014, sp. zn. Rvp 9899/2014, sp. zn. Rvp 9900/2014, sp. zn. Rvp 9901/2014, sp. zn. Rvp 9902/2014, sp. zn. Rvp 9903/2014, sp. zn. Rvp 9904/2014, sp. zn. Rvp 9905/2014, sp. zn. Rvp 9906/2014, sp. zn. Rvp 9907/2014, sp. zn. Rvp 9908/2014, sp. zn. Rvp 9909/2014, sp. zn. Rvp 9910/2014, sp. zn. Rvp 9911/2014, sp. zn. Rvp 9912/2014, sp. zn. Rvp 9913/2014, sp. zn. Rvp 9914/2014, sp. zn. Rvp 9915/2014, sp. zn. Rvp 9916/2014, sp. zn. Rvp 9917/2014, sp. zn. Rvp 10532/2014, sp. zn. Rvp 10533/2014, sp. zn. Rvp 10534/2014, sp. zn. Rvp 10535/2014, sp. zn. Rvp 10536/2014, sp. zn. Rvp 10537/2014, sp. zn. Rvp 10538/2014, sp. zn. Rvp 10539/2014, sp. zn. Rvp 10540/2014, sp. zn. Rvp 10541/2014, sp. zn. Rvp 10542/2014, sp. zn. Rvp 10543/2014, sp. zn. Rvp 10544/2014, sp. zn. Rvp 10545/2014, sp. zn. Rvp 10546/2014, sp. zn. Rvp 10547/2014, sp. zn. Rvp 10548/2014, sp. zn. Rvp 1049/2014, sp. zn. Rvp 10550/2014, sp. zn. Rvp 10551/2014, sp. zn. Rvp 10552/2014, sp. zn. Rvp 10553/2014, sp. zn. Rvp 10554/2014, sp. zn. Rvp 10555/2014, sp. zn. Rvp 10556/2014, sp. zn. Rvp 10557/2014,

sp. zn. Rvp 10558/2014, sp. zn. Rvp 10559/2014, sp. zn. Rvp 10560/2014, sp. zn. Rvp 10561/2014, sp. zn. Rvp 10562/2014, sp. zn. Rvp 10563/2014, sp. zn. Rvp 10564/2014, sp. zn. Rvp 10565/2014, sp. zn. Rvp 10566/2014, sp. zn. Rvp 10567/2014, sp. zn. Rvp 10568/2014, sp. zn. Rvp 10569/2014, sp. zn. Rvp 10570/2014, sp. zn. Rvp 10571/2014, sp. zn. Rvp 10572/2014, sp. zn. Rvp 10573/2014, sp. zn. Rvp 10574/2014, sp. zn. Rvp 10575/2014, sp. zn. Rvp 10576/2014, sp. zn. Rvp 10577/2014, sp. zn. Rvp 10578/2014, sp. zn. Rvp 10579/2014, sp. zn. Rvp 10771/2014, sp. zn. Rvp 10772/2014 a sp. zn. Rvp 10773/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 319/2014 z 15. mája 2014 (Rvp 9883/2014), sp. zn. 6 Co 545/2013 z 27. mája 2014 (Rvp 9884/2014), sp. zn. 17 Co 581/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9885/2014), sp. zn. 6 Co 555/2013 z 27. mája 2014 (Rvp 9886/2014), sp. zn. 17 Co 463/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9887/2014), sp. zn. 6 Co 530/2013 z 27. mája 2014 (Rvp 9888/2014), sp. zn. 17 Co 471/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9889/2014), sp. zn. 17 Co 472/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9890/2014), sp. zn. 5 Co 91/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 9891/2014), sp. zn. 6 Co 645/2013 z 27. mája 2014 (Rvp 9892/2014), sp. zn. 17 Co 461/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9893/2014), sp. zn. 6 Co 493/2013 z 30. apríla 2014 (Rvp 9894/2014), sp. zn. 5 Co 101/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 9895/2014), sp. zn. 5 Co 31/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 9896/2014), sp. zn. 6 Co 600/2013 z 27. mája 2014 (Rvp 9897/2014), sp. zn. 6 Co 489/2013 z 30. apríla 2014 (Rvp 9898/2014), sp. zn. 6 Co 491/2013 z 30. apríla 2014 (Rvp 9899/2014), sp. zn. 17 Co 563/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9900/2014), sp. zn. 8 Co 28/2013 z 30. apríla 2014 (Rvp 9901/2014), sp. zn. 17 Co 596/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9902/2014), sp. zn. 17 Co 357/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9903/2014), sp. zn. 17 Co 474/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9904/2014), sp. zn. 17 Co 451/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9905/2014), sp. zn. 8 Co 407/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 9906/2014), sp. zn. 8 Co 408/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 9907/2014), sp. zn. 5 Co 111/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 9908/2014), sp. zn. 5 Co 107/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 9909/2014), sp. zn. 17 Co 531/2013 zo 6. mája 2014

(Rvp 9910/2014), sp. zn. 6 Co 585/2013 z 27. mája 2014 (Rvp 9911/2014), sp. zn. 17 Co 397/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9912/2014), sp. zn. 5 Co 60/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 9913/2014), sp. zn. 8 Co 20/2013 z 30. apríla 2014 (Rvp 9914/2014), sp. zn. 17 Co 455/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9915/2014), sp. zn. 17 Co 403/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9916/2014), sp. zn. 17 Co 400/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 9917/2014), sp. zn. 8 Co 22/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10532/2014), sp. zn. 8 Co 24/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10533/2014), sp. zn. 6 Co 79/2014 z 27. mája 2014 (Rvp 10534/2014), sp. zn. 6 Co 481/2014 z 27. mája 2014 (Rvp 10535/2014), sp. zn. 6 Co 330/2014 z 27. mája 2014 (Rvp 10536/2014), sp. zn. 17 Co 390/2013 zo 6. mája 2014 (Rvp 10537/2014), sp. zn. 8 Co 231/2013 z 11. júna 2014 (Rvp 10538/2014), sp. zn. 5 Co 86/2013 z 11. júna 2014 (Rvp 10539/2014), sp. zn. 4 Co 593/2014 zo 16. júna 2014 (Rvp 10540/2014), sp. zn. 5 Co 64/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 10541/2014), sp. zn. 4 Co 488/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10542/2014), sp. zn. 4 Co 418/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10543/2014), sp. zn. 8 Co 23/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10544/2014), sp. zn. 8 Co 389/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10545/2014), sp. zn. 16 Co 22/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10546/2014), sp. zn. 16 Co 16/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10547/2014), sp. zn. 17 Co 469/2013 z 11. júna 2014 (Rvp 10548/2014), sp. zn. 16 Co 14/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10549/2014), sp. zn. 16 Co 18/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10550/2014), sp. zn. 8 Co 399/2013 z 11. júna 2014 (Rvp 10551/2014), sp. zn. 5 Co 26/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 10552/2014), sp. zn. 4 Co 415/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10553/2014), sp. zn. 4 Co 493/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10554/2014), sp. zn. 19 Co 364/2013 z 15. mája 2014 (Rvp 10555/2014), sp. zn. 19 Co 368/2013 z 15. mája 2014 (Rvp 10556/2014), sp. zn. 4 Co 414/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10557/2014), sp. zn. 4 Co 366/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10558/2014), sp. zn. 4 Co 489/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10559/2014), sp. zn. 4 Co 479/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10560/2014), sp. zn. 4 Co 370/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10561/2014), sp. zn. 4 Co 364/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10562/2014), sp. zn. 17 Co 576/2013 z 18. júna 2014 (Rvp 10563/2014), sp. zn. 17 Co 165/2013 z 18. júna 2014 (Rvp 10564/2014), sp. zn. 17 Co 467/2013 z 18. júna 2014 (Rvp 10565/2014), sp. zn. 17 Co 457/2013 z 18. júna 2014 (Rvp 10566/2014), sp. zn. 17 Co 459/2013 z 18. júna 2014 (Rvp 10567/2014), sp. zn. 16 Co 24/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10568/2014), sp. zn.

16 Co 20/2013 z 28. mája 2014 (Rvp 10569/2014), sp. zn. 4 Co 492/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10570/2014), sp. zn. 4 Co 463/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10571/2014), sp. zn. 4 Co 420/2013 z 22. mája 2014 (Rvp 10572/2014), sp. zn. 6 Co 628/2013 z 19. mája 2014 (Rvp 10573/2014), sp. zn. 17 Co 166/2014 z 18. júna 2014 (Rvp 10574/2014), sp. zn. 17 Co 1004/2013 z 11. júna 2014 (Rvp 10575/2014), sp. zn. 17 Co 656/2013 z 18. júna 2014 (Rvp 10576/2014), sp. zn. 8 Co 401/2013 z 11. júna 2014 (Rvp 10577/2014), sp. zn. 5 Co 169/2013 z 25. júna 2014 (Rvp 10578/2014), sp. zn. 8 Co 409/2013 z 24. júna 2014 (Rvp 10579/2014), sp. zn. 5 Co 185/2013 z 2. júla 2014 (Rvp 10771/2014), sp. zn. 6 Co 451/2014 z 27. mája 2014 (Rvp 10772/2014) a sp. zn. 6 Co 117/2014 z 27. mája 2014 (Rvp 10773/2014) a takto

rozhodol:

Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 9883/2014, sp. zn. Rvp 9884/2014, sp. zn. Rvp 9885/2014, sp. zn. Rvp 9886/2014, sp. zn. Rvp 9887/2014, sp. zn. Rvp 9888/2014, sp. zn. Rvp 9889/2014, sp. zn. Rvp 9890/2014, sp. zn. Rvp 9891/2014, sp. zn. Rvp 9892/2014, sp. zn. Rvp 9893/2014, sp. zn. Rvp 9894/2014, sp. zn. Rvp 9895/2014, sp. zn. Rvp 9896/2014, sp. zn. Rvp 9897/2014, sp. zn. Rvp 9898/2014, sp. zn. Rvp 9899/2014, sp. zn. Rvp 9900/2014, sp. zn. Rvp 9901/2014, sp. zn. Rvp 9902/2014, sp. zn. Rvp 9903/2014, sp. zn. Rvp 9904/2014, sp. zn. Rvp 9905/2014, sp. zn. Rvp 9906/2014, sp. zn. Rvp 9907/2014, sp. zn. Rvp 9908/2014, sp. zn. Rvp 9909/2014, sp. zn. Rvp 9910/2014, sp. zn. Rvp 9911/2014, sp. zn. Rvp 9912/2014, sp. zn. Rvp 9913/2014, sp. zn. Rvp 9914/2014, sp. zn. Rvp 9915/2014, sp. zn. Rvp 9916/2014, sp. zn. Rvp 9917/2014, sp. zn. Rvp 10532/2014, sp. zn. Rvp 10533/2014, sp. zn. Rvp 10534/2014, sp. zn. Rvp 10535/2014, sp. zn. Rvp 10536/2014, sp. zn. Rvp 10537/2014, sp. zn. Rvp 10538/2014, sp. zn. Rvp 10539/2014, sp. zn. Rvp 10540/2014, sp. zn. Rvp 10541/2014, sp. zn. Rvp 10542/2014, sp. zn. Rvp 10543/2014, sp. zn. Rvp 10544/2014, sp. zn. Rvp 10545/2014, sp. zn. Rvp 10546/2014, sp. zn. Rvp 10547/2014, sp. zn. Rvp 10548/2014, sp. zn. Rvp 1049/2014, sp. zn. Rvp 10550/2014, sp. zn. Rvp 10551/2014, sp. zn. Rvp 10552/2014, sp. zn.

Rvp 10553/2014, sp. zn. Rvp 10554/2014, sp. zn. Rvp 10555/2014, sp. zn. Rvp 10556/2014, sp. zn. Rvp 10557/2014, sp. zn. Rvp 10558/2014, sp. zn. Rvp 10559/2014, sp. zn. Rvp 10560/2014, sp. zn. Rvp 10561/2014, sp. zn. Rvp 10562/2014, sp. zn. Rvp 10563/2014, sp. zn. Rvp 10564/2014, sp. zn. Rvp 10565/2014, sp. zn. Rvp 10566/2014, sp. zn. Rvp 10567/2014, sp. zn. Rvp 10568/2014, sp. zn. Rvp 10569/2014, sp. zn. Rvp 10570/2014, sp. zn. Rvp 10571/2014, sp. zn. Rvp 10572/2014, sp. zn. Rvp 10573/2014, sp. zn. Rvp 10574/2014, sp. zn. Rvp 10575/2014, sp. zn. Rvp 10576/2014, sp. zn. Rvp 10577/2014, sp. zn. Rvp 10578/2014, sp. zn. Rvp 10579/2014, sp. zn. Rvp 10771/2014, sp. zn. Rvp 10772/2014 a sp. zn. Rvp 10773/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 9883/2014.

Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. a 25. augusta 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 9883/2014, sp. zn. Rvp 9884/2014, sp. zn. Rvp 9885/2014, sp. zn. Rvp 9886/2014, sp. zn. Rvp 9887/2014, sp. zn. Rvp 9888/2014, sp. zn. Rvp 9889/2014, sp. zn. Rvp 9890/2014, sp. zn. Rvp 9891/2014, sp. zn. Rvp 9892/2014, sp. zn. Rvp 9893/2014, sp. zn. Rvp 9894/2014, sp. zn. Rvp 9895/2014, sp. zn. Rvp 9896/2014, sp. zn. Rvp 9897/2014, sp. zn. Rvp 9898/2014, sp. zn. Rvp 9899/2014, sp. zn. Rvp 9900/2014, sp. zn. Rvp 9901/2014, sp. zn. Rvp 9902/2014, sp. zn. Rvp 9903/2014, sp. zn. Rvp 9904/2014, sp. zn. Rvp 9905/2014, sp. zn. Rvp 9906/2014, sp. zn. Rvp 9907/2014, sp. zn. Rvp 9908/2014, sp. zn. Rvp 9909/2014, sp. zn. Rvp 9910/2014, sp. zn. Rvp 9911/2014, sp. zn. Rvp 9912/2014, sp. zn. Rvp 9913/2014, sp. zn. Rvp 9914/2014, sp. zn. Rvp 9915/2014, sp. zn. Rvp 9916/2014, sp. zn. Rvp 9917/2014, sp. zn. Rvp 10532/2014,

sp. zn. Rvp 10533/2014, sp. zn. Rvp 10534/2014, sp. zn. Rvp 10535/2014, sp. zn. Rvp 10536/2014, sp. zn. Rvp 10537/2014, sp. zn. Rvp 10538/2014, sp. zn. Rvp 10539/2014, sp. zn. Rvp 10540/2014, sp. zn. Rvp 10541/2014, sp. zn. Rvp 10542/2014, sp. zn. Rvp 10543/2014, sp. zn. Rvp 10544/2014, sp. zn. Rvp 10545/2014, sp. zn. Rvp 10546/2014, sp. zn. Rvp 10547/2014, sp. zn. Rvp 10548/2014, sp. zn. Rvp 1049/2014, sp. zn. Rvp 10550/2014, sp. zn. Rvp 10551/2014, sp. zn. Rvp 10552/2014, sp. zn. Rvp 10553/2014, sp. zn. Rvp 10554/2014, sp. zn. Rvp 10555/2014, sp. zn. Rvp 10556/2014, sp. zn. Rvp 10557/2014, sp. zn. Rvp 10558/2014, sp. zn. Rvp 10559/2014, sp. zn. Rvp 10560/2014, sp. zn. Rvp 10561/2014, sp. zn. Rvp 10562/2014, sp. zn. Rvp 10563/2014, sp. zn. Rvp 10564/2014, sp. zn. Rvp 10565/2014, sp. zn. Rvp 10566/2014, sp. zn. Rvp 10567/2014, sp. zn. Rvp 10568/2014, sp. zn. Rvp 10569/2014, sp. zn. Rvp 10570/2014, sp. zn. Rvp 10571/2014, sp. zn. Rvp 10572/2014, sp. zn. Rvp 10573/2014, sp. zn. Rvp 10574/2014, sp. zn. Rvp 10575/2014, sp. zn. Rvp 10576/2014, sp. zn. Rvp 10577/2014, sp. zn. Rvp 10578/2014, sp. zn. Rvp 10579/2014, sp. zn. Rvp 10771/2014, sp. zn. Rvp 10772/2014 a sp. zn. Rvp 10773/2014, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobcu v konaniach vedených Okresným súdom Trenčín, Okresným súdom Prievidza a Okresným súdom Bánovce nad Bebravou (ďalej spolu len „okresné súdy“), predmetom ktorých je rozhodovanie o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom okresných súdov, ktoré sú teda súčasne súdmi, ktoré sťažovateľke uvedenú škodu a nemajetkovú ujmu mali spôsobiť. Na základe uvedeného sťažovateľka očakávala, že dôjde k vylúčeniu

jednotlivých okresných súdov a spory budú prikázané iným vecne príslušným okresným súdom v obvode krajského súdu.

Na základe skutočností uvedených sťažovateľkou v žalobných návrhoch okresné súdy svojimi uzneseniami špecifikovanými v sťažnostiach (ďalej spolu len „uznesenia okresných súdov“) zaviazali sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti. Na základe odvolaní podaných sťažovateľkou, podstatou ktorých bolo jej tvrdenie o nepodaní námietky zaujatosti, krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia okresných súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii uviedla, že napadnutými uzneseniami krajský súd porušil ňou označené práva, keď:

„a) rozhodol nad rámec zverenej právomoci;

b) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný;

c) svoje rozhodnutie oprel o neexistujúce právne skutočnosti;

d) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybnjej aplikácie a interpretácie práva;

e) svojím rozhodnutím porušil bez uvedenia dôvodov ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR; a osobitne v spojení s porušením označených justičných práv porušil právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, keď uložil sťažovateľovi povinnosť poskytnúť finančné plnenie štátu bez existencie práva štátu na takéto plnenie, čím nedôvodne znížil majetok sťažovateľa.“

Podľa sťažovateľky krajský súd napadnuté uznesenia založil na nesprávnom právnom posúdení návrhov podaných sťažovateľkou ako námietok zaujatosti, hoci tieto podania neboli dostatočne určité a nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti upravené v § 15a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Napriek uvedenému okresné súdy aj krajský súd prejavy vôle sťažovateľky obsiahnuté v podaných žalobách vyhodnotili ako námietky zaujatosti.

Okrem toho sťažovateľka v sťažnostiach namieta, že aj keby v krajnom prípade bol jej prejav vôle vyhodnotený ako námietka zaujatosti, nemala v daných prípadoch platiť za jej podanie súdny poplatok, keďže už samotné konanie v merite veci je oslobodené od súdnych poplatkov (t. j. konanie o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pozn.), a teda podľa jej názoru aj všetky konania s ním súvisiace, teda aj námietkové konania by mali byť od súdnych poplatkov automaticky oslobodené.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukazuje na rozhodnutia iných všeobecných súdov, ktoré v skutkovo a právne zhodných veciach rozhodli odlišne a nevyhodnotili podania sťažovateľky ako námietky zaujatosti.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia krajského súdu a veci vráti tomuto súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania. Súčasne žiada ústavný súd o vydanie dočasných opatrení, ktorými rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 9883/2014, sp. zn. Rvp 9884/2014, sp. zn. Rvp 9885/2014, sp. zn. Rvp 9886/2014, sp. zn. Rvp 9887/2014, sp. zn. Rvp 9888/2014, sp. zn. Rvp 9889/2014, sp. zn. Rvp 9890/2014, sp. zn. Rvp 9891/2014, sp. zn. Rvp 9892/2014, sp. zn. Rvp 9893/2014, sp. zn. Rvp 9894/2014, sp. zn. Rvp 9895/2014, sp. zn. Rvp 9896/2014, sp. zn.

Rvp 9897/2014, sp. zn. Rvp 9898/2014, sp. zn. Rvp 9899/2014, sp. zn. Rvp 9900/2014, sp. zn. Rvp 9901/2014, sp. zn. Rvp 9902/2014, sp. zn. Rvp 9903/2014, sp. zn. Rvp 9904/2014, sp. zn. Rvp 9905/2014, sp. zn. Rvp 9906/2014, sp. zn. Rvp 9907/2014, sp. zn. Rvp 9908/2014, sp. zn. Rvp 9909/2014, sp. zn. Rvp 9910/2014, sp. zn. Rvp 9911/2014, sp. zn. Rvp 9912/2014, sp. zn. Rvp 9913/2014, sp. zn. Rvp 9914/2014, sp. zn. Rvp 9915/2014, sp. zn. Rvp 9916/2014, sp. zn. Rvp 9917/2014, sp. zn. Rvp 10532/2014, sp. zn. Rvp 10533/2014, sp. zn. Rvp 10534/2014, sp. zn. Rvp 10535/2014, sp. zn. Rvp 10536/2014, sp. zn. Rvp 10537/2014, sp. zn. Rvp 10538/2014, sp. zn. Rvp 10539/2014, sp. zn. Rvp 10540/2014, sp. zn. Rvp 10541/2014, sp. zn. Rvp 10542/2014, sp. zn. Rvp 10543/2014, sp. zn. Rvp 10544/2014, sp. zn. Rvp 10545/2014, sp. zn. Rvp 10546/2014, sp. zn. Rvp 10547/2014, sp. zn. Rvp 10548/2014, sp. zn. Rvp 1049/2014, sp. zn. Rvp 10550/2014, sp. zn. Rvp 10551/2014, sp. zn. Rvp 10552/2014, sp. zn. Rvp 10553/2014, sp. zn. Rvp 10554/2014, sp. zn. Rvp 10555/2014, sp. zn. Rvp 10556/2014, sp. zn. Rvp 10557/2014, sp. zn. Rvp 10558/2014, sp. zn. Rvp 10559/2014, sp. zn. Rvp 10560/2014, sp. zn. Rvp 10561/2014, sp. zn. Rvp 10562/2014, sp. zn. Rvp 10563/2014, sp. zn. Rvp 10564/2014, sp. zn. Rvp 10565/2014, sp. zn. Rvp 10566/2014, sp. zn. Rvp 10567/2014, sp. zn. Rvp 10568/2014, sp. zn. Rvp 10569/2014, sp. zn. Rvp 10570/2014, sp. zn. Rvp 10571/2014, sp. zn. Rvp 10572/2014, sp. zn. Rvp 10573/2014, sp. zn. Rvp 10574/2014, sp. zn. Rvp 10575/2014, sp. zn. Rvp 10576/2014, sp. zn. Rvp 10577/2014, sp. zn. Rvp 10578/2014, sp. zn. Rvp 10579/2014, sp. zn. Rvp 10771/2014, sp. zn. Rvp 10772/2014 a sp. zn. Rvp 10773/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprocených princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd napadnutými uzneseniami, ktorými potvrdil uznesenia okresných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané námietky zaujatosti, porušil ňou označené práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu, pretože, ako vyplýva z jej písomných podaní v konaniach pred okresnými súdmi, ako aj z odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, sťažovateľka námietky zaujatosti podľa svojho tvrdenia nepodala.

Okresné sudy svojimi rozhodnutiami uložili sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66 € podľa položky č. 17 písm. a) „*sadzobníka súdnych poplatkov zákona, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb.*“. Proti týmto uzneseniam podala sťažovateľka odvolania, v ktorých tvrdila, že námietky zaujatosti nepodala, a okrem iného poukázala na skutočnosť: „... v úvode svojej žaloby uviedol

skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 OSP).“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Sťažovateľka svoje sťažnosti založila v podstatnom najmä na skutočnosti, že okresné súdy nesprávne posúdili jej žalobné návrhy, ktorých súčasťou boli aj upovedomenia o skutočnostiach týkajúcich sa okresných súdov, ktoré majú v jej právnych veciach rozhodovať a súčasne sú štátnymi orgánmi, ktoré svojím nesprávnym úradným postupom spôsobili sťažovateľke škodu, takže na základe týchto upovedomení podľa jej tvrdenia išlo o podania smerujúce k rozhodnutiu o prikázaní veci inému vecne príslušnému súdu podľa § 12 ods. 1 OSP z dôvodu, že sudcovia jednotlivých okresných súdov sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veciach pre ich pomer k veciam a k účastníkom konania, pričom tieto podľa sťažovateľky nemožno posúdiť ako námietky zaujatosti pre nesplnenie náležitostí vyplývajúcich z § 15a OSP.

Podľa § 12 ods. 1 OSP ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa.

Podľa § 14 ods. 1 OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 OSP ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu...

Podľa § 12 ods. 2 OSP vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti.

Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že vec musí (nutná delegácia) alebo môže (vhodná delegácia) byť odňatá príslušnému súdu a prikázaná na ďalšie konanie a rozhodovanie inému súdu tohto istého stupňa, avšak v prípade nutnej delegácie, ktorej sa domáhala aj sťažovateľka (pozri jej odvolania, pozn.), tu musí byť splnená explicitná zákonná podmienka, a to, že príslušný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení podľa § 14 OSP, t. j. ak je tu pochybnosť o nezaujatosti sudcov príslušného súdu. Pochybnosť o nezaujatosti sudcu môže byť uplatnená buď účastníkmi konania (§ 15a OSP), alebo samotným zákonným sudcom (§ 15 OSP).

V danom prípade, keďže sa teda sťažovateľka domáhala delegácie jej vecí na iné ako príslušné okresné súdy, t. j. domáhala sa odňatia jej vecí z prerokovania okresnými súdmi z dôvodu „nutnosti, a nie vhodnosti“, t. j. z dôvodu, že sú tu pochybnosti o nezaujatosti sudcov jednotlivých okresných súdov, a keďže sudcovia týchto súdov sami svoju nezaujatosť nespochybnili (§ 15 OSP), okresné súdy a následne sa s tým stotožniac aj krajský súd, vyhodnotili skutočnosti uvádzané sťažovateľkou už v jej žalobách ako ňou uplatnenú námietku zaujatosti (§ 15a OSP), ktorej podanie podlieha poplatkovej povinnosti podľa položky č. 17a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona Slovenskej

národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

V konkrétnych okolnostiach sa odôvodnenia napádaných uznesení krajského súdu podľa názoru ústavného súdu javia zrozumiteľné a akceptovateľné. Krajský súd, ktorý tvrdenia uvádzané sťažovateľkou vyhodnotil tak, že v okolnostiach posudzovaných vecí išlo o námietku zaujatosti, vec ústavne akceptovateľným spôsobom právne posúdil podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch, pretože miera interpretácie a aplikácie do úvahy prichádzajúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevybočuje z limitov základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. dohovoru. Skutočnosť, že všeobecné súdy neakceptovali sťažovateľkinu interpretáciu dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ešte sama osebe nezakladá porušenie sťažovateľkou označených práv. Z pohľadu ústavného súdu je podstatné to, či krajský súd ústavne súladným spôsobom interpretoval a aplikoval na veci vzťahujúce sa ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch.

Obdobne nie je žiadny dôvod na prehodnocovanie námietok sťažovateľky, ktoré súvisia s tým, že nemal byť vyrubený súdny poplatok za námietku zaujatosti v tom-ktorom prípade, pretože, ako už ústavný súd aj v minulosti konštatoval (napr. II. ÚS 124/2011), vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch nemá automaticky za následok aj oslobodenie od súdneho poplatku za v tomto konaní vznesenú námietku zaujatosti, na čo v napádaných uzneseniach poukazuje aj samotný krajský súd.

V súvislosti s námietkami sťažovateľky, podľa ktorých iné súdy rozhodovali v jej obdobných veciach odlišne od krajského súdu, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne

závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. 12. 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), resp. jeho plénu a kolégiám, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutých uznesení prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval

argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné tieto rozhodnutia hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu sú ústavne akceptovateľné a ich odôvodnenie je dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, neznamena, že došlo aj k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosti sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení dospel k záveru, že z ich odôvodnení nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažností na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažností sťažovateľky ich aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo preto už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnostiach (napr. návrhom na odklad vykonateľnosti napádaných rozhodnutí).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015